

I.

Idegen terepen

A bolt még zárva volt ezen a júniusi hajnalon. A pirkadati kelő nap sugarai ugyan kezdték áttörni a panelházak közti tereket betöltő homályt, ürességet, de még csend uralkodott. Korai hírnökként csupán csak egy feketerigó dalolászott a kis közért előtti platán valamely ágán.

Getzky Anna főhadnagynő belesett törzshelye üvegajtáján. A benti gyér neonfényben gyermekkori barátnője, Ancsa már a nyitásra készült, a friss árukat rakosgatta ki a mindig patyolattiszta polcokra.

Bekopogott, mire a boltvezető meghökkenve kapta oda a fejét. Pillanatnyi zavara jókedélyre váltott, ahogy régi barátnőjét meglátta odakint. Munkáját félbehagyta, és az ajtóhoz sietett. A kulcsosomó megcsörrent, a zár kattant, az út szabaddá vált.

– Életem, mi szél hozott erre ilyen korán? – kérdezte, holott az évek folyamán megélt tapasztalatok alapján tudta a választ.

– Fricit várom. Egy nyavalyás helyszín, egy újabb ügy. A legdühítőbb pedig, hogy otthon elfogyott a kávé!

– Jókor jó helyen! – közölte a molett boltos hölgy, majd berobogott a pult mögé.

Tett-vett a vásárlók elől elzárt terület rejtekében. A nyomozónő esküdni mert volna rá, hogy cukorszemcséket hallott porcelán felszínre pörögni, amit csorgás követett. Ezek után Ancsa tért vissza, kezében kávécsészéssel egyensúlyozva.

– Itt is van a működtető! Így legalább nekem is van indokom kortyolgatni, egyébként csak kihűlné, ahogy bemelegszen a melóba.

– Esküszöm, egyszer tényleg beállok pakolászni.

– Nusikám, évek óta majdnem minden reggel megígéred! Te inkább pakolázd a bűnösöket szabadlábról a hűvösre! De most meg robogjunk ki cigizni, mert még az is elmarad, aztán morcos leszek, és a kalácsos manusz fog ráfaragni.

– Még jár?

– Nincs olyan nap! De úgy kell nekem! Én és az a nagy szívem! Egyetlen emberért képes vagyok a megye másik végéről kalácsot rendelni! Nem vagyok százas!

– Ancsám, én sem – közölte Nusi és végignézett a kirakat üvegében tükröződő másaikon.

Két ötvenes éveikben járó molett nő. Egy közértes és egy nyomozó. A kleopátrafrizurás szőke és a fürtös vörösesbarna. Gyermekkoruk óta ismerték egymást. Egyazon belvárosi házba születtek, Ancsa három évvel Nusi után, s lassan elválaszthatatlan jóbarátokká váltak. Az oly

gyakran cinikus pukkancként viselkedő idősebbik nő nosztalgikus mosolyt ejtett meg, ahogy belegondolt, hogy mily kevés, de mégis mennyire minőségi barátai vannak, élükön Ancsával, a szinte fogadott hugicával. Révedezéséből tinédzseresen élcelődő hang rántotta vissza a valóba.

– Jut eszembe, ezt a te Kardosodat gyakrabban is behozhatnád!

– Csak nem, Ancsa? - zöld szemeiben huncut csillogás fénylett, ahogy kérdezte.

– Csak igen! Hát nem hagy hidegen!

– Attól tartok, le kell, lombozzalak, barátnőm! Házas.

Jóízűen kortyolt bele az éltető, napindító fekete nedűbe, s hagyta, hogy Ancsa eméssze a hallottakat.

– Jól van, ha nem hát nem! De behozni azért lehet! – játszotta a dacost az évődő boltos. – A kék szemeitől szinte lebegek.

– Legalább te. Ha szűrnak, akkor a gyanúsított meg zuhan. Egyébként meg ideérhetne már, ha egyszer ilyen korán felzargattak. Hermészt sem tudtam megsétáltatni.

– Őlutaságát ismerve, szerintem nem bántódott meg ezen – nevetett fel Ancsa, ahogy barátnője öreg pincsijére gondolt.

– Tény, ami tény, séta alkalmával én többet mozgok nála. De vége a traccspartinknak!

Egy fehér Opel Astra gurult a bolt elé, oly elegánsan, hang nélkül, hogy az ember azt hihette volna, hogy egy profi, hivatásos, ellenzős sapkás sofőr vezeti, aki épp gazdag úrnőjét készül furikáztatni. Mindezt a tényszerű kék felirat ellensúlyozta az autó oldalán: RENDŐRSÉG. A kék villogó pedig csak hab volt a tortán.

Az őszülő szőke Kardos Frigyes hadnagy valóban beillett volna egy sofőrszolgálat mindig elegáns hivatásosai közé, ahogy lazán, de mégis mindenre figyelve, kényelmes tempóban gördítette ki a bolt elől szolgálati autójukat.

A főhadnagynő rásandított társára. A felkelő nap sugarai glóriát fontak feje köré, s a nőnek egy pillanatra felrémllett Loyolai Szent Ignác ábrázata, amit egy kedves barátja irodájában látott. A szakállas jólélek a fény jelével. Sokszor így is érezte. Ő volt a harcias, a zsörtölődő szószóló, hadnagya pediglen a csendes, elmélyült hallgató, visszatartó erő. Képzeltetését a bolti jelenet emléke zavarta meg, ahogy visszaemlékezett Ancsa Kardos iránti kislányosan rajongó érdeklődésére. Széles vigyorral adott igazat barátnőjének, ahogy végignézett ötvenes éveinek elején járó társa alacsony, de mégis atletikus alkatán, a végén megállapodva a kéken ragyogó szemeken, amiből szinte mindig egy megmagyarázhatatlan békés energia áradt.

- Ébren vagy teljesen? – kérdezte nyugodtan a hadnagy, aki nem szokott hozzá, hogy a molett nyomozónő ily szótlán egy ügy elején.
 - Mit mondhatnék, Frici? Csak csodálom férfias bájod!
 - Az más, az más! Már azt hittem, beteg vagy.
 - Majdnem, de Ancsa megmentett engem is, ezzel téged is. Otthon nem volt kávé!
 - Főként engem mentett meg – jegyezte meg a férfi baráti élccel.
 - Hova megyünk egyébként?
 - Nem messze. A Nagy Imre és a Maléter sarkára.
- Nusi felvonta a szemöldökét.
- Ott a kertvárosi buszállomás van!
 - A másik sarok, szemben vele. Egy bolt raktárhelyiségében van a hulla. Az üzletvezetőnő telefonált sokkos állapotban.
 - Nocsak, a betörők összevesztek.
 - Neméppen! Az egyik alkalmazott az áldozat.
 - Még jobb! Egyébként milyen bolt?
 - Fogalmazzunk úgy, hogy olyan, ami nélkül Katival eddig is nagyon jól elvöltünk – mondta Kardos, majd elmosolyodott. – De itt is vagyunk!

Egy kockaépület a négyemeletes panelek közé ékelve, térköves térrel elválasztva az úttesttől. Az Astra, Kardos finom technikájával, lassan manőverezett fel a szegélyen, átcéntizve két másik rendőrautó között a térköves járda szabadon maradt részéhez, kényelmes távolságra az üzlet bejáratától.

- Atyaég! – tört ki Nusiból a felismerés. – Ha ezt tudom, leckéket veszek valahonnan!
- Az épület kockaalakja, lesötétített kirakata némán rejtette el a nyilvánvalót, úgy volt ott az üzlet, hogy sehogy. Az emberek tudták, hogy ott van, de csak a közeli szemlélődő tudta elolvasni a bejárat melletti cégért. Kertváros első szexshopja. Bizarr jelenlét, de diszkrét, nem hivalkodó reklám.
- Bármilyen lehetne – jegyezte meg Nusi. – Én sem tudtam, amíg nem olvastam el az anyósületről az apró betűt. Na, indulás!

Homályos, tágas helyiségbe léptek be. Balról egy hosszú, fekete pult fogadta őket, jobbról meghökkentőbbnél meghökkentőbb látvány, de azt még a főhadnagynő is elismerte, hogy szépen kategorizálva. Darázsderekú nőkre szabott vágykeltő ruhák szín szerint sorolva, akár egy igényes ruhaboltban. Egy másik sorban ugyanez, csak férfiakra szabva, a harmadik

mesterséges folyosót pedig a legkülönbébb, az ötvenes éveikben járó nyomozók számára ismeretlen célú eszközök polca borította.

– Azt hiszem, nem ártana egy térkép meg egy lexikon.

– A holttest alapján szükségessé válhat. Jobb reggelt, Nusi! – köszöntötte őket a jól fésült, de mindig borostás Nemes Gusztáv őrnagy, a nyombiztosítók szakavatott vezetője. – Isten hozott a bűnös élvezetek világában!

– Hogy álltok, Guszti?

– Lassan végzünk, és a terep Veresé. Akarod látni?

– Mindjárt megyek. Ő kicsoda?

A civil, fekete hajú, harmincöt év körüli nő a pult mögött ült és holtápadt arccal magyarázott valamit a langaléta Vajda Tamás nyomozónak.

– Az üzletvezető és tulajdonos, Csatlós Emma. Ő találta meg a holttestet.

– Váltok vele néhány szót. Gyere, Frici! A raktárba odatalálunk majd!

Hitetlenkedve nézte a pulton és a mögötte lévő polcokon sorakozó apró eszközöket. Egy-kettő eredetéről volt fogalma, párról csak sejtése, néhányra pedig elkerekedett szemekkel csodálkozott rá. Jobbnak látta, ha az üzletet porcelánboltként kezeli, saját magára pedig elefántként tekint. De nyugodt lelkületű hadnagyán is érződött egyfajta zavar, ahogy a különös játékszerek között mozogtak, az meg csak fokozta zavarukat, hogy ott ahol megálltak, egy kosárkában kis halomban heverték ilyen-olyan célú ékszerszerűségek.

– Alice csodaországban – morogta Kardosnak, majd a pulton túl társalkodókhoz fordult. – Jó reggelt! Tomi!

Vajda biccentett, majd ballal az érkezők felé mutatott.

– A hölgy Getzky főhadnagy, az úr pedig Kardos hadnagy! – jobbal beszélgetőtársát konferálta be. – Főnök, a kisasszony Csatlós Emma, ennek az üzletnek a vezetője.

A kisírt szemű, elegáns fekete kosztümöt viselő üzletasszonyszerűség szipogva elmotyogott egy köszönést.

– Innen átveszem! – közölte Nusi, és megkerülte a pultot. – Úgy tudom, ön talált rá az alkalmazottjára.

– Ant... Ant... Antónia – hüppögte a fiatal nő. – Igen!

– Érez erőtlenséget, hogy elmesélje?

Nagy nyelés, enyhe remegés, melyet erőtlenséggel követett.

– A rendelések, illetve az előző napi bevétel miatt mindig van egy nap, amikor ilyen korán bejövök.

– Mindig a hét ugyanazon napja? – kérdezte a főhadnagynő, miközben levette enciánkék kalapját, amit kevés sikerrel a pultra helyezett, ugyanis sikeresen felborított egy miniállványra felsorakoztatott valamilyen eszközkészletet.

Zavartól vörös arccal várta a választ.

– Véletlenszerű az érkezésem.

– Értem. Érkezésekor tapasztalt valamit? Valamit, ami előhírnöke lehetett volna a bent látottaknak?

– Semmit! Az ajtó zárva volt, a cégtábla nem világított, itt kint rend volt!

– A kassza? – kérdezte a rendőrnő, és a nyitott pénztárgépre tekintett, ami mellett pár kötegni bankjegy és néhány papírlap hevert.

– Rendben volt. Azzal kezdtem, hogy nyitásra kész kasszát tudjak átadni Marcellnek.

– Ő is alkalmazott?

– Az állandó délelőttiösöm.

– És az elhunyt hölgy, akkor feltételezem, az állandó délutánosként dolgozott?

Az üzletvezető sírva fakadt, ahogy ismét az elhunyra gondolt. A nyomozók hagytak neki időt a válaszadásra.

– Olyan szörnyű volt! Én ezt el sem hiszem, ami történt! – fakadt ki Csatlós Emma. – Éppen csak benyitottam, és ott feküdt abban a vértócsában, nyakában azzal a kötéllel!

– Ne beszéljen róla, ha most nem bír! – szólalt meg Kardos. – Ilyen dolgokat, jobb, ha mi látunk.

– Jó reggelt! – köszönt valaki a bejárat felől.

Magas, vékony, kócos hajú fiatal férfi alakja körvonalazódott a betörő reggeli fényben. Arca még nem volt kivehető, csak kerek szemüvege csillant fel néhol.

– Maga ki? – kérdezte határozott gyanakvással Nusi.

A jövevény beljebb lépett a homályba. Huszonéves lehetett, borostás, szemüvege vastag, fekete kerete különösen hatott behúzott nyaka és rágcsáló-szerű ábrázata mellett. Elegáns, márkás ruhái szinte lötyögtek hosszú testén, s mindezt egy bő, szürke kötött köpenyszerű, gombos mellénnyel igyekezett rejteti.

– Köszei Marcell! – mutatkozott be, nevét úgy hangsúlyozva, mintha mindenkinek tudnia kellett volna. – Mi történt itt?

Megtörten gubbasztó főnökasszonyára, majd a nyitott kasszára siklott a tekintete. Rosszallóan csóválta meg a fejét.

– Gondolhattam volna, hogy betörés. És persze, Antónia után! Gondolom, megint kikapcsolta a kamerát, ahogy szokta.

– Nem éppen – közölte epésen az Emma mellett álló, számára ismeretlen nő. – A kolléganőjét megölték. Maga pedig a délelőttös, ugye?

– Hogyan? Emma, ezt el sem hiszem!

Nusi kérdését figyelmen kívül hagyta, majd átfurakodott Kardos és a pult között, a főhadnagynő mellett, aztán hosszú, csontos ujjait az üzletvezető vállára tette.

– Ez igaz? De... De ez képtelenség!

– Igaz, Marcell – erősítette meg a rosszhírt Emma.

A hórihorgas fiatalember, aki egy madárijesztőnek is beillett volna, a rendőrök felé fordult.

– Kész vagyok önöknek bármit segíteni!

– Ez esetben, szerintem nekünk és maguknak is nagyon jól jönne egy kávé – bökött Nusi a sarokban álló Szarvasi felé. – Én a kollégámmal addig szemrevételezem a raktárat. Addig szedje össze a gondolatait, Emma! És ez magára is vonatkozik, fiam!

A holttest felfedezője lesütött, könnyes szemekkel bólintott.

– A kávéát majd csészében vagy bögrében parancsolja a hölgy? – kérdezte a hangulathoz nem illő harsánysággal a fiú.

Nusit kibillentette a kérdés hanghordozása az egyensúlyából, abból a mélységből, amibe épp lement, felkészítve magát a helyszínre, s ezért a kibillentésért enyhe indulattal válaszolt.

– Mindegy, csak nem ebbe kérem!

Egy péniszalakú bögrére bökött rá, ami a pénztárgép mellett várta leendő vásárlóját.

A raktárban ugyanaz a félhomály uralkodott, mint a kinti térben, de itt több minden is megtörte. A csendben, kipakolásra váró fekete dobozok a falhoz támasztva, valamint az álmennyezet szerepét is betöltő rácsszerkezetről függő csupasz villanykörtek, melyek vörös izzása tökéletesen passzolt az üzlet termékkínálatához. A legnagyobb törés a képben a vértócsában fekvő áldozat volt, nyakában egy, a fenti rácsról lelógó kötéllel.

Mindketten, bár láttak már eleget szolgálati idejük alatt, első reakcióként elfordították a fejüket.

– Ez egy mézárszék! – jelentette ki Nusi, indulatosan nyelve egy nagyot.

Az a pár pillanat, amit a holttestből látott, egyelőre elég is volt neki. A raktár többi részét vette szemügyre. Egy sötét kamerakonzol, attól balra egy fémasztal, rajta szabálytalan vonalú félkörívben dokumentumokkal, szállítólevelekkel és néhány üres dobozzal, a félkörön belül pedig gyanúsán barnálló foltokkal.

– Használta a gyilkos! – közölte Nemes őrnagy, amikor észlelte, hogy mit tanulmányoz Nusi.

– Vértoltok.

– Abból van bőven!

Ez utóbbit már Dr. Veres András mondta, aki mindeddig az ajtó mellett állt, lábaihoz tett orvosi táskájával. A köpcös, dússzakállú törvényszéki orvos ellökte magát a faltól.

– Undorító tetthely – morogta. – Guszti, még sok van vissza?

Nemes körbetekintett, s látva, hogy emberei már a technikai eszközeiket rakosgatják, megrázta a fejét.

– A holttest a tiéd, Bandi!

A kopaszodó doktor úr az alkatát hazudtolta meg azzal a fürgeséggel, amivel precízen nekiállt a földi maradvány átvizsgálásának. A nyomozónő eközben érdeklődve várta a nyombiztosító őrnagy referálását.

– Betörésre utaló nyom nincs. Nem nyomozó vagyok, de a kinti és tulajdonképpen az idebenti helyzet is inkább azt mutatja, hogy az áldozat ismerhette a tettest.

– El is kábíthatták! – vágott közbe a háttérben szorgoskodó, de fülelő orvos.

– Bandi, ennek megállapítása a te reszortod! – közölte a főhadnagynő, majd jelezte az őrnagynak, hogy folytassa.

– A kamera kikapcsolva. Az áldozatot kegyetlenül, szadista módon megkínozták. A tortúrához használt eszközökért a tettesnek nem kellett messzire mennie.

– És ölési akció keretében ingyenes volt – szúrta be Nusi. – Folytasd, kérlek!

– Az eszközök használat után az áldozat közelébe maradtak, a vértócsából zacskóztuk be őket. Egyelőre nem hinném, hogy használható nyomokat találunk. Ugyanez igaz az ujjlenyomatokra. Pár elmosódott nyom ugyan van, de feltételezésem szerint gumikesztyűs ujjak hagyták hátra őket.

– Kint?

– Nusi, ott a nagy büdös semmi! Vásárlók jönnek és mennek, úgyhogy ott ujjnyom, mint égen a csillag.

– Mindenesetre az üzletvezető és az alkalmazott kölyök lenyomatait vegyétek le és vessétek össze az idebent találtakkal!

– A kurva életbe! – szaladt ki Veres doktor száján. – Nincs nyelve! És a fogai is hiányoznak!

– Minden megvan! – közölte szomorú hangsúllyal Nemes. – A fémasztal lábánál egy halomban megtalálod őket.

– Mocskos szadista állat! – morgott tovább a doktor, de szakadatlanul végezte feladatát.

– Nemi erőszak?

– Fricikém, ebben a vértócsában nehéz megállapítani, de az eddig látottakból azt mondom, hogy nem történt. Úgyhogy kilencven százalék az esély, hogy nem!

Nusi épp további kérdésekkel akarta bombázni Nemest, amikor a joggal zsörtölődő doktor egy lottónyertes bagoly huhogását hallatta.

– Huhuhú! Pár bakancsnyom! Nem kicsit taposták meg szegény lánykát! Guszti, ezek megvannak?

Az őrnagy bólintott, és még képet is mellékel a nyomozást vezető nő kezébe.

– Steel Boots. Tele van véres lenyomatával a raktár hátsó fertálya. A nyomok a raktárajtónál véget érnek.

– Nocsak, ekkora szakértő vagy? – csillant fel a főhadnagynő szeme.

Nemes szégyenlős mosolyt eresztett meg, melyben némileg egy apa bosszúsága is keveredett.

– A fiam hord ilyent, és volt szerencsém találkozni a sáros lenyomattal mindenütt a házban.

– Mindenesetre azért köszönjük a fiadnak! A végén még általa és sáros nyomai segítségével oldódik meg az ügy – eresztette meg cinikus félmosolyát a nő, majd a bakancsnyomról rögzített képet tanulmányozta, s ügyet sem vetett a fő nyombiztosító aggályos közlésére.

– Nem éppen. Alapból könnyen tudnak ezek a bakancsok kopni. A keresztek kopása elég gyakori például. Tizenkettő egy tucat. Akár a fiam bakancsa is hagyhatta – mutatott a férfi a képre.

Érdes, erősen kopott felület maradványa, a középső tájékon nyolc keresztmintázat erősen megkopva.

– Én azért még talán hasznát vehetem. Kicsit ósdinak tűnik a jegyek alapján. Negyvenkettes, ahogy nézem – állapította meg Nusi, azzal szoknyája zsebébe süllyesztette a képet. – Doki, magadra hagyunk! Én láttam eleget.

Mindenesetre a raktárból kifelé még odapillantott az agyonkínzott lány holttestére, ami egy életre belevésődött az emlékezetébe. A záródó ajtó résén azért még hallotta Veres közlendőjét.

– Az eddigiekből kiindulva, a halál oka a kötél általi fellógatás, tehát fulladás!

II.

Az üzlet köre

A raktárban tapasztalt iszonyat okozta komorságot derűs mosoly váltotta fel, ahogy a fehér csészéhez hajolt, és a kellemes aroma megcsapta az orrát. Finoman ízlelgette a számára becses kincsként létező éltető italt, ugyanakkor a kérdések már megfogalmazódtak fejében.

Információra éhes nyomozói énje az első két korty után tört a felszínre.

– Mondják, tudnak olyant, aki Antóniának ártani akart volna?

A kérdezettek tanácstalanul pillantottak egymásra.

– Nem hinném. Igazából a munkán kívül alig ismertük egymást, azt hiszem. Társbérletben élt. Egyebet nem tudok a magánéletéről. Marci?

A langaléta fiú vállat vont.

– Én sem. Maximum annyit, hogy a bérlőtársa az Apollóban pincérnő.

– Viszont egy csupaszív csajszi volt! – derült fel egy pillanatra Csatlós Emma. – És szorgos. Ki akartam nevezni helyettesnek.

– Félek, velem kell beérned – próbálta rosszul sikerült öniróniával oldani a hangulatot megmaradt alkalmazottja.

A vállvonásban a nőn volt a sor. Jelen körülmények között mindegy volt neki.

Nusi pedig a szünetüket kihasználva ismét élt a kérdezés jogával.

– Ne értsék félre, amit kérdezek, de kötelező! - kezdte szándékosan cinikus megnyomással az utolsó szót. – Hol tartózkodtak az esti órákban?

– Hogy én? – kérdezett vissza bátortalanul Emma. – Vagy tizenegyig trécseltem a nővéremmel. Máltán dolgozik.

– És ön, Marcell?

A fiatal égimeszelő egyrészt megrökönyödött magán a kérdésen, de látszólag az sem tetszett neki, hogy nem a nyomozás vezetője, hanem csak a helyettese, az a szőke hadnagy kérdezte.

– Otthon voltam.

Nusi türelmetlen forgást imitált kezeivel, mire a fiú arcán árnyék suhant át.

– A Nyomorultakat hallgattuk lemezeről. Az egyik kedvencem.

– Hallgatták? Kivel? – jött az újabb forgásimitálás.

– A szomszédasszonyommal. Néha-néha átcsalom kicsit kikapcsolódni.

A főhadnagynő hitetlenkedő mosolyával és tekintetével nem rejtette véka alá, hogy a vele szemben álló fiatal férfiből nem éppen a szomszédasszonnyal való flörtöt nézi ki.

– Feltételezem, csak barátok – szaladt ki a száján, aztán komolyra váltott és jelentőségteljesen körbenézett. – Figyelembe véve a nem éppen szokványos tetthelyet és a kegyetlenséget, a kérdésem megbotránkoztató lehet, bár itt talán nem annyira. A törzsvásárlók közül, már ha van ilyenük, tudnak szexuálisan perverzről, szadistáról, aberráltról?

A rájuk boruló mély csendet Marcell törte meg. Mondandója fölényes kiselőadásnak tetszett.

– Tudja, nyomozónő, ez a szexshop dolog még új a társadalmunk számára. Az emberek lassan, de nyitnak, elfogadóbbá válnak. Az eddigi visszhangot felváltotta a némaság. Tudják, hogy van, de nem beszélnek róla – hangja egyre emelkedettebb, szinte pátoszos lett. – Mert mindaddig nem beszélnek róla, míg látnak valamit vagy valakit. Pont ezért az érdekelt réteg még nem mer nagyobb lépni, nehogy pletykák kapjanak szárnyra. A szadisták és perverzek megmaradtak a házi praktikáknál.

– Tehát nem ismernek ilyent – foglalta össze türelmetlenül Nusi.

Kijelentésére a fiú szeme felcsillant, elmosolyodott.

– Azt nem mondtam – közölte miközben lenézett a pénztárszéken kezeit tördelő főnökasszonyára. – Ott van például Dusk és Adrián, vagy Noir és Milo.

– Ezek meg miféle nevek?

A hagyományoshoz szokott, mindezek értetlenül csengtek számára. Emma sietett a főhadnagynő segítségére, miután enyhe feddéssel rápillantott alkalmazottjára.

– A BDSM szubkultúrában használt neveik.

– Tudja, mi az? – kérdezte a magas okoska.

– Tudni tudom, de még nem volt alkalmam belelátni.

– Sajnos ott a példa – mutatott a raktár felé Marcell. – Előbb volt szerencsétlenségem bepillantani, amikor jöttek kifelé.

– Jó, jó, de térjünk vissza ezekhez az alakokhoz! Gondolom, volt anyjuk és apjuk, akiktől rendes polgári nevet is kaptak, mint mondjuk Rezovics Paula!

– Igen, van. Dusk Varga Dániel, párja Hegedűs Adrián. Noir igazi neve Zoltai Bence, a szubja Pintér Milán.

– Bájos – eresztette meg cinikus mosolyát Nusi.

Az üzletvezetőnő megrázta a fejét.

– Nem lehettek! Homoszexuálisok!

– Erőszak nem történt, asszonyom!

Kardos információmorzsája nem tántorította el véleményétől a nőt.

– De ez nem vallana rájuk! Akármilyenek is...

– Jelenleg Pécsen a legkarizmatikusabb képviselői a szubkultúrának – vágott közbe izgatottan magyarázva hórihorgas barátjuk. – Nagyon otthon vannak a BDSM-ben, de majd meglátják! Olyan tipikus rosszfiúk!

– Így lesz – ígérte szarkazmussal a hangjában a nyomozónő. – De miért nem vallana rájuk? Emma kiselőadása emberibb volt, igyekezett természetes hangsúllyal tárgyilagos lenni, mellőzve minden túldíszítettséget.

– Nézze, főhadnagy, ez egy szubkultúra. Az ilyen a négy fal közé való! Dusk, Adrián és a többiek is két lábon járnak a földön. Noir például tetoválóművész. El tudják különíteni a két életet. És szeretik is egymást, legalábbis Dusk és Adrián biztosan. Sőt! Azzal, hogy ennyire, szenvedéllyel, nem pusztán élvezettel merültek bele a BDSM-be, kapcsolatuk, szerelmük új szintre lépett. A kiteljesedett bizalom szintjére. Egy perverz megragad az élvezet szintjén, ők viszont egymást karolva merülnek el bizarr szenvedélyükben.

– De Noir szadista – közölte karba font kezekkel Marcell, miközben hanyagul a pultnak dőlt.

– Tény, hogy Noir sötétebb, határfeszegetőbb, a szenvedély szadizmussal keveredik, de a teljes durvuláshoz ő is túl reális. Alávetettként képes kezelni Milót, de nem feltétlenül a szubja, ahogy tévesen fogalmaztál. Noir is képes szeretni, hidd el! Hidegen, ridegen, határokat feszegetve, de nem ész nélkül teszi amit!

A főhadnagynő gondolataiba merülve bólintott.

– Dusk, Noir, Milo... és Adrián... - ízlelgette a neveket. – De legalább egy anyakönyvileg vállalható. A többi meg hordoz magában valami különös misztikumot.

– Egyébként irigylésre méltóak, hogy így fel merik vállalni magukat.

– Maga tán nem, Marcell?

A megszólított lesütötte szemeit.

– Én csak egy szürke kisegér vagyok.

Megjegyzésére Nusi csak a szemeit forgatta. Csatlós Emma fejét ingatva csatlakozott hozzá.

– Való igaz, merészek – mondta. –Terepnadrág, csuklya, bőrkesztyű, bakancs.

A nyomozók a sorzáró lábbelire felkapták fejüket.

– Bakancs?

– Igen, hadnagy úr! A fiúk előszeretettel hordják azt az újkeletű acélbetétesnek nevezett bakancsot.

– Ez kezd érdekes lenni. Bár a leírás manapság ráillik bármely rockerre vagy punkra – morfondírozott a molett nyomozónő.

– Az lehet, de a srácokból árad valami különös, nyers erő is, ami érzékelteti, hogy többre hivatottak.

– Köszönöm, Marcell! Nem is tudom, hogy maga nélkül mire mennénk! Emma, meg tudná esetleg mondani, hogy a nyers erő eme különleges képviselőit mégis hol találjuk?

– Noir-ék szemközt bérelnék lakást. Egyből a buszpályaudvar mögött. De kétlem, hogy ilyenkor még otthon találná őket.

– Ebben az időben már a Dark Agent-ben vannak – közölte tudását villogtatva a fiatal férfi, s büszkén kihúzta magát. – Noir tetoválószalonja a Csontváry sarkán, az italbolt melletti soron.

– Csak odatalálok, ha már arra lakom – jegyezte meg epésen Nusi. – És a másik pár?

– Valahol itt a közelben, de nem tudom pontosan.

Az üzletvezetőt ismét a mindentudás oszlopa segítette ki.

– Nagy Imre 2. Első emelet.

– Kedves Emma! Csodálatraméltó tud lenni egy ilyen jól informált alkalmazott! Egyelőre további kérdéseink nincsenek! Nem zavarunk tovább!

A zárószót a raktárajtó csapódása adta meg. Veres doktor rezignáltan, öles lépteivel cammogott feléjük.

– Itt én végeztem! Délutánra meglesz minden! A halál beállta éjféli környékére tehető! Most mennem kell egy új paciensezhez! – jelentette be, szokásához híven az utolsó szót „á” nélkül hangsúlyozva. – Azt viszont elárulhatná a kedves főhadnagy asszony, hogy ebben a városban miért van kettő gyilkossági főnyomozó, míg belőlem csak egy!

– Pótolhatatlan a doktor úr.

– Az ördögbe is, Nusi, orvosszakértő vagyok, nem valami osztódó mitikus lény!

– És nagy Star Trek-rajongó, ahogy hallom, McCoy doktor – kontrázott rá előbbi megjegyzésére a nő, aki bár együttértett kollégájával, de apró beszélásaival igyekezett oldani a mindnyájukban tomboló feszültséget.

Veres megeresztett egy megfáradt emberekre jellemző vigyort, majd a táskájára csapott.

– A kivágott nyelv és a fogak bejégelve, a tartóban itt vannak!

A bejelentés hallatán a még közelben álló Csatlós Emma elfordult, öklendezni kezdett.

– Ó, bocsánat a hölgytől, szakmai ártalom, hogy csak úgy elragadtatom magam! Akkor, ahogy felmenőim mondták vala, Jószerecsét!

Az üzlet előtti térköves területen kordonok mögött már kíváncsi környékeliek és a Dunántúli Napló munkatársai is ott tolongtak.

Nusi mit sem törődve velük a feladatokat osztotta ki nyomozói és a járőrvezetők között, miután bent még néhány egyéb kérdésükre is választ kaptak.

– Tomi, utána nézel Csatlós Emma alibijének! Építgesd a kapcsolatokat a telefontársaságnál! – mosolygott Vajdára. – Utána ellenőrzöd annak a mindentudó fejfájdítónak az estjét is! Nyomorultakat lemezelt a szomszédasszonyával. Kis muzikális, az angyalom!

Vajda Tamás kötelességtudóan távozott, zsebében Csatlós Emma és Kőszegi Marcell adataival teleírt cetlivel. A pocakos égimeszelő, Herczeg Jenő nyomozó őrmester volt a soros.

– Jencikém, te leülsz bent és átnyálazol minden hozzáférhető aktát! Kell az összes perverz, szadista neve, akiket ismerhetünk! A saját melója végeztével kérd Tomi segítségét! Ki, mikor és hol volt, ha kell, izzasztó utánajárással! Valaki intézze, hogy a lány családja értesítve legyen! Nézzetek körül azon a tájékon is, de érzem, hogy az ügy a bolt körül forog. Guszti, te is itt vagy még?

– Ki nem maradnék a sorból. Nem gyakori, hogy egy őrnagy egy főhadnagy utasításait lesse.

– Imádom, amikor ilyen ékesszóló vagy! A gyilkos hogy juthatott ki? Mire következtetsz a nyomokból?

– Pofonegyszerű! A lány kulcsaival. Emma reggel zárva találta a boltot. Kutatásunk nem járt sikerrel, az elhunyt táskájában és sehol másutt sem találtunk sem lakáskulcsot, sem a boltét.

– Remek! Milyen gondos gyilkos, hogy bezár maga után! Hányan vannak?

A kérdés már a járőrvezetőknek szólt.

– Jelenleg nyolcunkat rendelték ide! – közölte mereven az egyik őrmester.

– Az összes közvetlen szomszédházat járják körbe! Nem kizárt, hogy ennyi ember közül valaki látott valamit az éjjel folyamán!

– Ha fáradtan érek haza, sosem nézem, hogy épp ki jön velem szemben, vagy ki sétál a környéken – jegyezte meg szemlesütve Kardos.

– Ettől tartok én is, de egy próbát megér! Mi elsőként a Főkapitányságra megyünk referálni! Indulás, Frici!

Dohogott magában, ahogy az anyósülesről végignézte, hogy maguk mögött hagyják Kertvárost. Nem hiányzott neki a beszámoló, de Fekete Antal főkapitány elvárta, hogy minden ügy elején főnyomozói a tiszteletüket tegyék az irodájában. A főhadnagynő ezenkívül egyéb negatívumot nem tudott volna régi kollégájáról mondani, hisz más témakörökben tanúsított merev szolgálati szemléletét észérvekkkel könnyűszerrel lehetett lágyítani.

A referálás nem is tartott tovább tíz percnél. Érzékeltette a főkapitánnyal, hogy ő, Getzky Anna főhadnagy tette kész, nem óhajt hosszasan ücsörögni a bársonyszékben, hisz a Nagy Imre úton két fiatalembert kellett meglátogatniuk.

III.

Az első két fiú

A fiatal férfi terepszínű nadrágban, fekete acélbetétes bakancsban határozottan állt hátrakötözött kezű partnere fölött. Arcizmai a fekete kapucni alatt megfeszültek, ujjatlan bőrkesztyűbe bújtatott keze szorosan fonódott a lesújtani készülő lovaglópálcára.

A szeánszt, az Ő idejüket hosszú, erőteljes csengetés szakította meg.

A fiatalember vacillált. Tetre kész volt, ahogy a levegőben kölcsönös bizalmuk, szenvedélyük aurája forrón gomolygott, de a külső inger csak nem szűnt meg létezni. Végül döntött.

Gondos mozdulattal helyezte a lovaglópálcát az ágyra, majd a térdeplő fiúhoz lépett.

Erőteljes, de nem agresszív csókot nyomott érzéki ajkaira, ízelve szerelme halovány bőrén egymás verejtékének keveredő sós ízét.

– Büszke vagyok rád! – suttogta, ahogy szája távolodott partnere ifjú arcától.

Magára hagyta a szobában, rázárta az ajtót és a bejárathoz lépett.

Nyitás előtt még felhúzta fekete pulóvere cipzárját, elrejtve szőrtelen, izmos felsőtestét, melyen még mindig ott gyöngyözött a túlfűtött vágy nyoma.

Bizarr párosnak nyitott ajtót. Egy ötvenes, kissé pufók nő és egy manószerű ábrázatú, alacsony termetű férfi zavarta meg együttlétüket.

– Igen? – kérdezte rá nem jellemző zavartsággal a duót meglátva.

– Getzky Anna főhadnagy vagyok, ő a társam, Kardos Frigyes hadnagy! – mutatkozott be az enciánkék szoknyát és kalapot viselő fehér blúzos nő. – Maga Deszka?

– Dusk! – javította ki a sápadt bőrű, huszonkét éves férfi, a megszólítástól még hektikusabban, mint eddig.

– Remélem, nem zavarunk!

Dusk hallotta a kérdést, de a nő félmosolya inkább olyasfélét sugallt, hogy mondatának pont az ellentétéjére utalt. Ugyanakkor nem volt rideg, barátságtalan sem, de a mindig határozott fiatal BDSM-mestert valami furcsa érzés kerítette hatalmába, ami a különös kis nyomozónő felől áradt.